

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

Maturizarea poeziei

Teologie pentru azi
București
2017

© Teologie pentru azi
<https://www.teologiepentruazi.ro/>
2017

Această carte este proprietatea Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș. Ea nu poate fi tipărită și comercializată fără acordul direct al autorului ei, Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș.

Ediția de față este o ediție online gratuită.

Fresca de pe coperta primă
este de la intrarea
în Biserica *Bunavestire*
din com. Lunca,
jud. Teleorman.

1.

Pentru că nu mi-am învățat
poemele trecutului
și nici nu am apucat să editez online
decât o infimă parte din ele,
am mai trăit ceva poezie în ultimii 14 ani¹.

Timp în care am tăcut...și am lăsat țipătul
poetic să se dospească. Să-și vadă ierarhia dragostei.
Pe cine iubește, cât și cum.

Și, în primul rând, am învățat că nu toți
lăsăm lacrimi dulci în urmă,
ci numai cei buni, cei frumoși, cei Sfinți.

Că nu toate rănilile ucid.
Că nu toate căutările sunt bune.
Că păcatul îl sleiește pe om de puterea pe care
harul lui Dumnezeu ne-o dăruie.

Însă, mai presus de toate, am trăit din plin
prezența lui Dumnezeu, lucrările Lui cu mine, cu
noi, cu întreaga creație, lucrările Lui de mare finețe,
atingerile Lui,
care te fac să îți umpli viața de rugăciune,
pentru că dragostea este rugăciune și poezie.

Cred că aveam nevoie să tac pentru ca să înțe-
leg prețul cuvintelor.

Cred că aveam nevoie să mă rog, să îmi sfințesc
rugăciunile cu mila Lui, să fac din mine o rugăciune,
pentru ca să pot cânta bucuria.

¹ Cartea a început să se scrie pe 10 martie 2013.

Pentru că bucuria crește,
devine din ce în ce mai frumoasă când nu îi
tulburi respirația, curăția...

Și ochii blânzi sunt ferestre deschise spre
frumusețe.

De aseară, resimțind în mine poezia ca pe o
desprindere de tăcere,
de singurătatea egoistă din jurul meu,
nu am vorbit despre ea...
despre gestul meu...decât după ce am început
să scriu aici...
și să înțeleg curajul de a mă sfârteca de la
capăt.

Pentru că poezia e dinăuntru, ca și rugăciunea,
ca și sinceritatea, ca și țipătul, ca și frica, ca și dorin-
țele neîmplinite.

2.

Dumnezeul meu,
nu mi-a părut rău de nicio clipă în care m-ai
învăţat să Te văd prin renunţarea la mine însumi!

Ci chiar dacă greul,
greul m-a zdrobit de multe ori...
Tu ai ridicat de fiecare dată,
Preacurata mea Treime,
tristeţea de pe ochii mei,
de pe dorinţa mea de viaţă.

Pentru că greul nu constă în a-l suporta...ci în
a simţi că nu îţi este împărtăşit de cineva.

3.

E un lucru juvenil să presupui că ești mai mult decât ai experiat.

E un lucru frivol să corodezi cuvintele,
pentru că nu te simți bine acum
sau nu știi să îți gestionezi nefericirile.

Orice exces devine o patimă.

Orice patimă devine un minus de libertate interioară.

Și când ești din ce în ce mai neliber, și mai singur, și mai gol de bucuria lui Dumnezeu, atunci îți vezi foarte acut neîmplinirea.

Neîmplinirea ta, neîmplinirea mea, a tuturor, e o dramă.

4.

Mi-e dor de oamenii pe care nu-i mai pot
strânge în brațe...dar pe care
îi iubesc și mai viu de când
sunt departe
de mine.

Mi-e dor de vorbele, de tăcerile noastre,
de mesele împreună, de priviri, de gesturi,
de liniște,
de tot ce însemna să te simți în largul tău.

Și înțeleg pe fiecare zi că numai iubirea îți dă
aripi și te face larg, imens.

Iar tot cel ce nu te umple de dor...
a trecut pe lângă tine fără urme.

5.

Dumnezeule, Tu ne încerci dragostea!
Tu vrei să vezi câte eforturi suntem în stare
să facem pentru Tine.

Și în tot ceea ce facem înțelegem că nimic nu
facem fără Tine,
pentru că Tu ești
Cel ce ne întărești dragostea.

Așa că ne încerci dragostea pentru ca să o faci
și mai tare.

Și ne faci și mai vie umplerea noastră de iubire
Ta.

6.

Îmi displace inflația de poeți care nu cred în adevăruri.

Îmi displac pierderile de timp, acele multe ore pierdute în tot felul de aiurări.

Pentru că timpul are valoarea creației.

Pentru că timpul are valoarea mântuirii.

Și nimeni nu ne mai dă înapoi bogăția neprinsă a clipei.

7.

Imprudența de a nu-l crede pe om. De a-l desconsidera înainte ca el să spună un cuvânt, un geamăt, o licărire de speranță.

Lasă-l să vorbească!

Lasă-l să vorbească și ascultă-l!

Ascultarea e o asceză.

Ascultarea e modul în care te cobori în om...pe măsură ce te regăsești pe tine.

El nu știa să asculte.

El nu știa să vadă.

Lasă-l pe cel care are nevoie de sens...să Îl întâlnească pe Dumnezeu în tine însuși!

În ospitalitatea inimii tale, ca vaporul ce acostează la țărm.

8.

Ironia pare să te scape de propriile tale dureri.

E un scut al memoriei...dar și o distorsionare a datelor problemei.

Vrei să te propui de deasupra...când tu te zbați în resentimentele de sub.

Nu cumva vrei să pari onorabil, când puți a invidie?

Nu cumva vrei să distrugi orice urmă de relație, de umanitate, de cântec?

9.

Sunetele prelungi, lungi, ca o dulceață a inimii
sunt cele de care te ții, ca de o bucurie dragă, pentru
ca să nu cazi în muțenie.

10.

Doamne, când cerul nu plouă e din cauza păcatelor mele, din cauza căroră nu mai știu să plâng, să mă curățesc, să mă transfigurez, să văd frumusețea din oameni și din lucruri.

Doamne, când plouă prea mult e pentru ca eu să mă rog și mai mult, ca cerul să nu mai plouă, pentru că multe dintre casele noastre se dărâmă, culturile se strică, oamenii sunt îngroziți.

Însă ploaia e nevoia noastră, pentru că apa e lacrima noastră. Și când lacrima nu curge e semn că noi am închis cerul cu propria noastră indiferență.

11.

Mă tem de tot mai multe lucruri pe cât uit tot mai multe lucruri. Văd tot mai multe lucruri, ca o avalanșă, și le uit...pentru că, se pare, că nu mai sunt interesat de foarte multe lucruri. Însă, în același timp, nu pot trăi fără aceste multe lucruri, de care mă preocup, pe care aș dori să le scriu, să le scriu la cote mari, excelente.

Ne e teamă de nou? Nu! Ci de impactul lui imediat. Pentru că mai apoi ne învățăm și cu cele mai grele dureri.

O, Doamne, am nevoie de bucurii care să mă facă să fiu și mai spânzurat de mila Ta! Sau poate că tristețile de acum sunt tocmai bucuriile pe care le naște răbdarea...

12.

O româncă a fost violată, omorâtă și răstignită în Italia. Creștinii din Siria sunt răstigniți de către musulmanii extremiști. Noi suntem în campania de alegeri europarlamentare. Noi privim pe geam sfârșitul unei zilei, fără să știm dacă începe războiul, dacă începe convertirea, dacă începe iubirea.

Așa sunt știrile: multe, venite în avalanșă...și tu prea mic pentru ca să poți să le cuprinzi pe toate. Toate vin peste noi ca o ploaie cu grindină, ca de curând, în plin București, chiar în ziua de pomenire a Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu.

A plouat ca și când ar fi nins.

Iar ochii ei, ai femeii pe care o vedeam la Biserică, iar acum o văd pe stradă, dimpreună cu doi căței, fără casă, fără sprijin...mă sfredelesc.

Sunt vinovat că oamenii miros a desfrânare. Sunt vinovat că oamenii mor în Siria, în România, în America, oriunde...Sunt vinovat pentru că poezia nu ține loc de pâine și nici de justiție.

Sunt vinovat pentru că mă rog mai puțin decât aș vrea. Sunt vinovat, alături de mulți vinovați, de iubirea pe care n-o hrănesc cu lacrima mea.

13.

Firma termopan vrea bani mulți pentru o jumătate de oră de muncă.

Firma termopan se comportă ca o funcționară comunistă de ghișeu, care nu se grăbește pentru că nu are nicio treabă.

Fug cu banii după ei...dar ei nu au timp de atâta stat.

Și asta în țara unde lumea moare de foame...

14.

Mi-e foame să vorbesc cu oamenii. Să comunic. Dar să comunic cu oameni care își știu nivelul, sufletul, care nu se sclifosesc tot timpul și nu înalță din gene.

Mi-e foame după adevăr.

Mi-e sete de sinceritate.

Vreau să mușc din bucurie cu toată ființa mea.

Pentru că vreau să mă înveselesc, acum și pentru veșnicie, din harul lui Dumnezeu, care este veselie negrăită.

15.

Oboseala mi-a fost toiagul de-o viață. M-am sprijinit în oboseală pentru că am muncit prea mult. Extenuant. De aceea nici nu am putut să-i înțeleg pe cei care n-au făcut nimic, în ei înșiși, toată viața.

16.

Telefonul înseamnă îndepărtare. Iar dacă e nevoie să te sun

e semn că nu vrei să mă suni.

Pentru că, dacă m-ai suna, nu aş mai avea nevoie să aştept secunde, zile, ani, până când tu să formezi un număr banal...de convorbire.

Dar dacă nu mai avem ce vorbi...telefonul înseamnă muţenie.

17.

Perverşii sunt oameni răniţi. Şi pentru că nu vor să îşi recunoască rana, adaugă răniile alte răni.

Rănilor devin cangrene.

Cangrenele nu sunt plânse.

Ei încearcă să râdă disimulat.

Ei chiar râd ca nişte paiate.

Perverşii sunt oameni care se sinucid în timp ce îşi beau cafeaua.

18.

Între două autobuze este liniștea mea. Liniștea mea la Sfânta Liturghie. Pentru că mă curățesc, mă luminez, mă umplu de bucurie slujind și predicând. Apa țâșnește în mine și din mine. Cea care țâșnește în mine se numește *harul lui Dumnezeu*, cea care țâșnește din mine se numește *transpirație*. Și slujirea este o transpirație binecuvântată.

19.

Poemele sunt niște bucurii care au gură. Și niște lacrimi care au ochi. Și ele se văd în oglindă, cum ciugulesc oglinda și se zbat, cu penele lor, să treacă dincolo. Dar oglinda doar reflectă! În noi sunt poemele și ele ies spre oameni și spre Dumnezeu. Iar poemele care ies sunt poemele pe care inima mea le cuvântă.

20.

Nu am nevoie să îmi spună cineva cine sunt pentru că m-a luminat Dumnezeu, Care mă cunoaște cel mai bine și ne cunoaște pe toți. Ne cunoaște foarte bine. El mi-a arătat păcatele mele. El mi le arată. Îmi arată că nu pot trăi fără comuniune, fără adevăr, fără libertate duhovnicească, fără milă.

Dacă crezi că se poate...te epuizezi foarte mult fără rost. Nu se poate nimic fără Dumnezeu! Nu se poate nimic fără luminarea Lui. Libertatea noastră trebuie întărită de harul Lui pentru ca să fie o libertate bună. Pentru ca să aleagă comuniunea veșnică cu Stăpânul și Domnul nostru.

21.

Când ura stă cu tine la masă se bucură de orice durere a ta. De orice neîmplinire. De orice singurătate. Nu face nimic să te ajute.

Ura se uită la tine cum mori.

Invidia te sufocă prin răutatea ei.

Însă rugăciunea o arde. Rugăciunea îi stă împotriva răutății. Iertarea rugăciunii o umple de durere.

22.

Nervii demonilor sunt întinși la maximum
când tu îi luminezi pe oameni.

Și atunci se răzbună!

Se răzbună asurzitor, făcându-ți computerul
un decerebrat,

făcându-ți zgomote în tavan,
în pereți, în geamuri, în liniște.

Dar tu, cel care te rogi,
care îți pui nădejdea ta
în Dumnezeu, treci peste nervii lor
cu o navetă puternică
ce se numește *har*,
pentru că harul lui Dumnezeu
ne face să trecem
peste tot zgomotul
din văzduhuri.

23.

Dorm noaptea cu liniștea în mine. Uneori răsar din mine chipuri dragi, iubite, alteori, demonii, sub diverse măști, cu răutatea lor sau cu desfrânarea lor, vin ca să mă corupă.

Ce știi tu despre mine, cel care mă huidui? Ce știu eu despre tine, cel pe care te-am văzut o clipă, ca și când te-aș fi văzut cu coada ochiului, și n-am să te mai întâlnesc niciodată?

Port în mine grija multora, a întregii lumi. Ea este piatra de hotar a zilei mele și aripile nopților. Grija aceasta mă ascetizează. Mă face să am o față pentru tine, o lacrimă pentru toți, o inimă pentru îmbrățișare.

Mă culc și mă trezesc slujindu-Ți Ție, Dumnezeu, și nu obosesc să iubesc acest lucru!

24.

Porumbeii vin și
mănâncă alături de noi,
trimiși fiind de Dumnezeu
ca să fie soarele
acelor zile,
când
afară
e înnorat
și nimeni n-are timp
să te asculte.

25.

Îmi aduc aminte de tataie Marin, de zâmbetul lui frumos, de transpirația cu care îmi aducea dulciuri de la Roșiori, de lacrimile lui pentru mine, când auzea că la radio se cântă ceva despre *dor* (pentru că orice cântec *despre dor* era un cântec *despre mine*) dar și de accidentul lui, când a căzut cu bicicleta (un accident sau cineva i-a umblat la roata din față?), și s-a lovit la cap și a suferit în perne zile întregi, până când am reușit să îl ducem la spital.

Îmi aduc aminte de mamaia Floarea, de alt zâmbet frumos, de multa ei muncă prin care ne ospăta și ne alina pe amândoi, și de multele sacoșe cu care venea la mine, încărcată, ca să îmi fie *bine*. Pentru că ea *mă iubea* prin toate darurile pe care mi le făcea. Și acum, de curând, când am pomenit-o, i-am mulțumit lui Dumnezeu din toată inima, că Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil *au iubit-o mult* și *au luat-o cu ei*, de ziua lor...

Îmi aduc aminte de sfințenia prea mare a Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu, Părintele nostru, de cuvintele lui cu putere multă, de dumnezeiascul lui zâmbet și de inima sa prea milostivă, care ne-a sunat, singurul, când ne-am căsătorit. O, unde sunt cărțile tale, cele multe, din biblioteca ta? Și ce ne-ai mai fi spus acum, Dumnezeiescule, azi, când rugăciunea mea s-a făcut *poem*?

Îmi aduc aminte mulți oameni, multe cărți, multe zile...și amintirile îmi pornesc rugăciunea în mine, mă fac atent, mă fac primăvăritic. Pentru că orice iarnă ține puțin...

26.

Tăcerile oamenilor sunt tot mai enervate pe mine. Pentru că mulți cred că le-am luat timpul, pe care ei l-au pierdut, și am făcut din el operă.

Da, am luat timpul meu și l-am făcut operă! L-am făcut scris, l-am făcut iubire, l-am făcut rugăciune, l-am făcut milostenie. O slujire continuă.

Dar nu am luat timpul nimănui. Nu am luat timpul florilor, nu am luat timpul indiferenței, nu am luat timpul mâncării de linte. Eu mi-am luat propriul meu timp, propria mea alergare și am făcut-o operă. Și singurul care o poate judeca e Dumnezeu. Cu care am și făcut-o.

27.

Iernile sunt ca niște biblioteci defrișate. Mă străpunge reumatismul în oase, dar nu mă las doborât de iarnă. Mă scriu în iarnă cu tot elanul cu care un leopard își prinde prada între gheare.

28.

Trăiesc cu înfrigurare orice nou om pe care îl cunosc. Cu fiecare am așteptări maxime. Pentru că în fiecare îl aștept pe *omul lui Dumnezeu*, trimis de Dumnezeu, ca să îmi vorbească despre ce a trăit cu El. Când acest lucru nu se petrece, dezamăgirea nu e un sentiment, ci e pierderea unui om.

29.

Într-o lume normală lucrurile anormale sunt o rușine. Într-o lume anormală lucrurile normale sunt un râs. Important e ca într-o lume normală sau anormală

să nu pactizăm cu
ceea ce nu ne reprezintă.

30.

Cuvintele vorbesc limba lor
unde există respect față de om.
Unde omul este primit
acasă și
ospătat.
Dar unde omul e aruncat pe fărâș,
afară,
cuvintele devin pietre.
Pietrele devin tăceri.
Și nimeni nu mai știe ce trebuie făcut,
când trebuie făcut
și de ce mai existăm.

31.

Tinerilor le plac glumele proaste
din frica de singurătate.

Ei preferă un film prost,
o băutură proastă,
transpirația, tristețea,
nesimțirea, numai
pentru a fi *împreună*
cu ceilalți.

Și, un timp,
minciuna ține...

În definitiv însă,
ei înțeleg că
nu putem fugi de singurătate.
Că singurătatea e o constantă
în viața noastră și că de ea ne lovim
în orice secundă.

De atunci,
fostii *tineri*,
acum *maturi*,
încearcă să cumpere
cu bani, cu favoruri, cu autoritate statul *îm-*
preună, îmbrățișarea,
prosperitatea,
independența, libertatea
deși nu au nevoie de toate laolaltă.

Pentru că ei știu că singurătatea,
ca o cazma care face
o groapă în inima ta,
nu îți va da niciodată drumul,
ci te va urmări

până când moartea
te va nunti.

De aceea, ei încearcă să bifeze viața
cu orice, numai să n-aibă singurătate.
Dar singurătatea e ca praful din casă,
deși ușile sunt mai tot timpul închise.

32.

Mulți nu îți iartă
unicitatea subliniată,
dovedită, împlinită.
Acceptă că noi
suntem diferiți, că fiecare dintre noi e altci-
neva. Dar nu acceptă că cineva are
un ascendent asupra multora.
Că cineva e mai sus
decât mulți.
Pentru că și-ar dori
ca să fim egali, chiar
dacă unii fac multe,
iar alții nu fac nimic.
Și-ar dori să fim la fel,
chiar dacă unii ne sfințim, iar
alții ne lăsăm și
mai mult înrobiți de patimi.
Nu, nu suntem la fel!
Nu vom fi niciodată la fel!
Ci vom străluci
pe cât ne-am făcut de strălucitori și
ne vom înnegri
pe cât ne-a urât păcatul.

33.

Oboseala este o postire a simțurilor. Pentru că în ea te odihnești, în mod duhovnicește, de lucrurile pe care le-ai făcut cu Dumnezeu și întru care te bucuri.

Oboseala este o măreție de frig și de transpirație, peste care se așterne mulțumirea în fața lui Dumnezeu ca o zăpadă curată.

Oboseala e veșmântul în care mă îmbrac pe fiecare zi pentru ca să mă simt împlinit. Pentru ca toată ființa mea să fie o biserică a harului Treimii.

34.

Tăcerea dintre mine și tine este o rugăciune
care te binecuvintează.

35.

Banii sunt întotdeauna prea puțini. Dar cu ei nu îmbrățișezi pe nimeni, dacă nu îmbrățișezi din tot sufletul.

Timpul e întotdeauna prea puțin. Dar în el, în spațiul lui, nu e niciodată timp de îmbrățișare, dacă nu îmbrățișezi duhovnicește.

Spațiul e întotdeauna neîncăpător. Dar în sufletul nostru încap toate, pentru că Dumnezeu e acolo prin slava Lui.

Și El ne îmbrățișează pe toți cei care venim la El cu toții banii noștri, cu tot timpul nostru, cu tot spațiul îmbrățișat din inimă.

36.

Fiecare nou an e o bucurie nemătrăită. E un pas mai departe în viitor. E timpul pe care l-ai sperat și la care ai ajuns. E darul lui Dumnezeu care ne zâmbește.

37.

Mintea mea e coborâtă în inimă și de aceea inima mă doare, două degete de la mâna stângă îmi sunt amputate, ochiul drept mi se zbate.

Scriu acestea pentru cei care cred că rugăciunea inimii înseamnă doar fericire, doar vederi extatice, doar bucurie.

Nu, rugăciunea e și concentrare, e și oboseală, e și durere, e și rezistență, e și încredere nețăr-murită în Dumnezeu, cât și discernere a lucrurilor!

Până când Dumnezeu ne umple cu slava Lui e multă muncă, mult efort, multă durere. Și când ne umple cu slava Lui e iarăși *muncă*, e iarăși *efort*, e iarăși *durere*.

38.

Pustia pe care o trăiești în mijlocul Bucureștiului e ca pustia de oriunde. E o pustie în care Îl ai pe Dumnezeu, pentru că inima ta urcă mereu în slava Lui.

39.

Aș vrea să scriu o poezie pentru fiecare om, o poezie ca toți oamenii. Îmi doresc să-i pun pe toți oamenii în aceeași poezie, în poezia eclesială a voii lui Dumnezeu. Pentru că toți trebuie să fie *una*. Pentru că toți au nevoie să fie *împreună*. Pentru că nu putem fără Dumnezeu să fim împreună.

Am scris și scriu pe fiecare zi poezie și întâlnesc poezia în oameni, așa cum spunea Nichita.

Scriu pe fiecare zi poezia vieții, a bunătății, a rugăciunii, a muncii.

E o poezie luminoasă, *ca o lumină*, așa după cum spunea George Pruteanu despre poezia lui Nichita. Nichita Stănescu...

Pentru că lumina din cuvinte e lumina lui Dumnezeu, e slava Lui.

Și poezia aceasta, a fiecărei rugăciuni, a fiecărei conversații, trebuie să aline oamenii. Trebuie să îi facă mai buni. Trebuie să îi facă exemplari.

40.

Nu-mi mai permit să fiu dezamăgit. Dezamăgirea e o povară de care vreau să uit. Pe fiecare zi vreau să fiu proaspăt, să fiu nou, să uit răul din mine pocăindu-mă pentru el. Și știu că Domnul mă va albi mai mult decât zăpada. Și știu că El mă va curăți pe deplin. De aceea, pe fiecare zi, vreau să fiu altul, vreau să iau viața de la început, vreau să fiu prezent, fără să mă mai pierd în iluzii și în trecut.

41.

În ziua când au căzut primii fulgi de zăpadă, am fost să plătesc RCS-ul și am intrat în librăria *Cărturești*. Am fost în librărie pentru că, tocmai atunci, între 14 și 15, casiera avea pauză de masă. Și am mers la librărie ca să mai treacă timpul, punându-mă pe scaun și citind un volum de versuri al lui Ciprian Măceșaru. Apoi l-am găsit online pe poet, de fapt știam despre el dintr-un interviu. Și mi-a plăcut să savurez o citire neașteptată, neanunțată, încercând să rețin ceva...dar mi-a mai rămas doar ideea cu președintele american care iubește sclavia.

Am ieșit, am plătit, primii fulgi de zăpadă m-au încălzit – vorba vine, pentru că era un frig și un vânt ce te izbea în față până la lacrimi.

Numai eu cu căciulă de miel în cap...Plus doi chinezi, un cuplu. Plus un domn din România. Doar noi mai aveam cap, mai aveam logică, mai aveam iarnă în 2015.

Restul: o generație cu capul gol. Cu capul plin de dorința de a se îmbolnăvi, de a muri cât mai repede, de a se șterge cât mai repede de pe fața pământului.

42.

Când se înmulțesc poemele e semn de revărsare. Când soarele iese în iarnă tot timpul e semn de iarnă atipică. Când se înmulțesc oamenii e semn că încrederea în viață e un respect față de oameni.

43.

Mi-am privit întotdeauna graba de a crea ca pe o nestăvilită îmbrățișare a oamenilor. Eu vreau să ies către oameni cu dorința pe care puiul o are când iese din coajă, cu care mugurele se sparge în frunză. Scriu, creez, vorbesc, predic, slujesc, îmbrățișez. Toate mă țin viu și în dăruire. Sunt un dar al Lui care mă dăruie vouă. Iar voi trebuie să mă îmbrățișați cu aceeași liniște cu care eu vă binecuvintez.

44.

Cât de poetică a fost tinerețea mea! A fost ca o furtună de cuvinte și de lumină. Când am renunțat la poezie, atunci când, de fapt, am ieșit din valurile ei pentru pustia cea dulce ale teologiei, mi-am oprit clocotul artistic și l-am făcut să se roage.

Nu că înainte nu mă rugam...Ci am vrut să mă dedic cu totul teologiei și așa am făcut. Însă mai apoi mi-am dat seama că teologia are nevoie de poezie, că teologia are poezia ei și că eu pot să scriu poezie în continuare...din când în când.

Și, din când în când, scriu versuri, ca acum, pentru a mă simți liber. Pentru a mă bucura de libertatea mea dăruită de Dumnezeu.

Și e atât de bine să te bucuri de libertate! Și e atât de bine să îmbrățișezi oamenii fără gânduri ascunse, fără subînțeleșuri. Pentru că eu, Preotul, îmbrățișez oamenii cu iubirea lui Hristos, Care ne face pe toți curați de păcate.

45.

Mă obolesc certurile de cuvinte. Pentru că sunt zgomote pătimăşe. Mă oboseşte ura oamenilor. Pentru că e neîmplinire profundă. Mă oboseşte dragostea viciată, mâncată de invidie. Tot ce e pierdere de timp, tot ce e neîmplinire, tot ce e zgomot mă oboseşte şi mă plictiseşte. Pentru că e ce a mai fost, e deşertăciune.

46.

Poezia se face ca un tot unitar. La fel și rugăciunea. Trebuie să fii o concentrare simplă ca să scrii și să te rogi. Căci și rugăciunea și poezia sunt iubire. Și iubirea nu îți dă voie să te gândești la altcineva.

47.

Azi-noapte a fost cutremur. Eram treaz. Și l-am trăit ca pe o mustrare a păcatelor mele. Pentru că întotdeauna cutremurarea pământului vorbește despre noi: despre cum să ne cutremurăm văzându-ne interior păcatele și să ne schimbăm prin pocăință.

Da, sunt sensibil la cutremure! Eu însumi am fost mântuit de la moarte printr-un cutremur. Și cutremurele, mie, îmi spun să mă cutremur interior și să îmi plâng păcatele și păcatele întregii lumi. Pentru că sunt omul pocăinței, omul care trebuie să poarte în sine cutremurarea duhovnicească.

48.

Adevărata hristologie are chipul eclesial al Domnului. Îl are pe Hristos Cel vestit de Profeți, pe Hristosul Care S-a născut în peșteră, pentru că S-a întrupat din uterul Preacuratei Fecioare Maria.

Și Hristosul Evangheliei
e Hristosul Bisericii.

Și hristologia Bisericii e luminoasă, e plină de slava lui Dumnezeu, pentru că Cel răstignit pentru noi a înviat a treia zi

plin fiind de slavă.

Și noi, cei care ne închinăm Lui în Sfânta Sa Icoană, Îl vedem pe El cu ochii inimii și ne învățăm de dragostea Lui continuu.

Pentru că El este viu, dincolo de Icoană, în Împărăția Lui și El ține în mâini toată făptura. Și când noi privim chipul Lui...Îl vedem și în noi înșine, pentru că slava Lui ni L-a pictat dumnezeiește.

De aceea, hristologia Bisericii devine una personală, devine o icoană vie în fiecare, pentru că Hristos ia chip în noi dumnezeiește.

49.

Azi-noapte mi-a fost dor să ating bombul sub care finul Mihai, răvășit de boală, m-a ascultat zdrăngănind chitara mea nouă. Să văd casa, oleaburile, via, pământul...

Aș fi vrut să fiu acasă și să mă duc la vecinii, la noii vecini,

pe care nu-i cunosc, și să le cer
să văd curtea, să ating locurile unde
am trăit, pentru ca

să îmi aduc aminte de viața mea și de a lor.
Pentru că acum, ei, mai sunt doar în inima mea.

La cimitir li s-a dărâmat și crucea. O mai am doar în fotografie.

O soră a lui e acum beneficiara mormântului lor, al finului Mihai și al finei Tudora. Iar mama lui, dinspre poiană, nu mai are mormântul ei și nu se mai vede.

Țirică, câinele lor mare, s-a jelit la mormânt când a murit finu'. Și a murit și el peste ceva vreme.

Numai fina s-a amărât mai mult și a fost în stare să vândă și casa, cât nu vorbea cu noi. Căci finul Mihai dorise să fie a mea, moștenire de la el...Dar ea a înstrăinat-o pe nimic, și banii s-au dus repede...și a murit tristă și singură, plină de amărăciune.

O, Doamne, povestea lor a rămas în mine, dar sufletele lor așază-le Tu în slava Ta!

50.

Iubirea crește și se dospește ca aluatul pâinii.
Ea crește în noi și dă pe afară când lacrimile ne
ajung din urmă. Și nimeni nu ne poate lua dragos-
tea, dacă noi nu o vindem.

51.

O primăvară responsabilă. O primăvară în care Biserica se apropie de tine și tu te îndepărtezi de trecutul tău. O primăvară

cu flori proaspete.

O primăvară în care păsările
se spală în lac de bucurie.

Îmi doresc mereu o primăvară
care nu se mai termină. O primăvară care să
țină mult, pentru ca să am în nasul meu toate miro-
surile înfloririi.

Pentru că postul, primăvara, ne duce la Paști,
la trecerea de la moarte la viață. Și primăvara e și
liliacul înflorit, e și iarba fragedă, e și inima mea
dornică să te vadă.

Primăvara. Adică prima vară după iarnă.

După care urmează a doua vară, în care merele
se coc, pentru ca să devină toamnă.

Și iarna nu mai e primăvară! Iarna e o primă-
vară neîncepută...

52.

Mi-am întrecut toate așteptările. Pentru că pe fiecare zi încep să lucrez. Și nu mă dau bătut decât atunci când sunt foarte bolnav sau sunt prea obosit ca să mai formulez ceva.

În rest, eu construiesc cărți. Eu zidesc case cu multe etaje în propriile mele cărți. Scriu predici care urcă spre cer sau care coboară lumina Lui în oameni. Vorbesc cu oamenii din ei înșiși și mă întâlnesc cu ei în ei înșiși.

Mi-am întrecut toate așteptările. Dumnezeu m-a întrecut cu toate milele Lui, cu toate binecuvântările Sale.

Eu am dorit doar să fac ceva anume...însă nu m-am așteptat la atât de mult. Căci El a sporit în mine, mereu, înțelepciunea și pacea, munca și dăruirea. Și ceea ce El zidește nimeni nu poate să dărâme.

53.

Eu cred într-un singur protest: acela de a te zidi continuu duhovnicește. Pentru că acest protest nu e ca lumea, ci e mai presus de lume. Și, prin el, eu lupt împotriva oricărui păcat, împotriva oricărei nedreptăți, împotriva morții din mine însumi.

54.

Dacă ar fi să vorbesc de regrete, cred că regret faptul că nu am încă și mai multe povești frumoase și reale, din viața mea, de povestit.

Pentru că poveștile frumoase sunt cele reale. Sunt cele care s-au petrecut deja. Și care sunt cu oameni reali.

Și cred că nu trebuie să mergi până la capătul pământului pentru poveștile reale, adevărate, ci trebuie să le cauți împrejur, în oameni. Oamenii își țin poveștile lor în inimă. Trebuie numai să intri la inima lor ca să ți le spună. Adică trebuie să te împrietenești cu ei, pentru ca să auzi povești de viață.

55.

De când traduc Scriptura am coborât în vorbirea firească a oamenilor. În modul în care ar trebui să vorbim între noi, fără ocolișuri. Frazele au nevoie de multe cuvinte, puse de la tine,

pentru ca să înțelegi ce vor să-ți spună.

Nu e nevoie să finisezi, ci doar să descoperi!

Pentru că Scriptura Bisericii este naturațea care îți grăiește, e modul viu și categoric ce îți spune voia lui Dumnezeu.

56.

Când oamenii își spovedesc păcatele, ei devin liberi. Libertatea este interioară,

e adusă de harul lui Dumnezeu.

Și tot ceea ce face Duhovnicul

e să te pună în fața lui Dumnezeu,

ca El să te umple de iertarea Lui.

Da, e atât de simplu!

Tu îți spovedești relele tale și El te umple de bunătatea Lui.

Tu îți spovedești căderile tale cumplite și El te urcă la înălțimi nebănuite.

Pentru că aici, în marea taină a Mărturisirii, noi ne întâlnim cu Dumnezeu,

Care ne îmbrățișează

ca pe fiul cel pocăit,

reîntors din țara singurătății.

57.

Dreptul meu nu trebuie să lezeze dreptul tău
la mântuire. Bucuria mea nu trebuie să tulbure
bucuria ta. Păcatul meu nu trebuie să te mânjească
și pe tine.

De aceea, trebuie să mă îngrijesc
de păcatul meu,
de curățirea lui.

Pentru ca el să nu fie o țigară ce îi enervează
pe alții. Pentru ca el să nu fie
o grenadă ce explodează
la picioarele altora.
Pentru ca el să nu fie văzut
ca „o lecție de viață”,
ci ca un eșec.

58.

Ciorba de post e rugăciune. Pentru că ea te susține în rugăciune. Dar rugăciunea ta trebuie să se aprindă, să se aprindă mereu, pentru ca postul tău să fie o bucurie simplă, duhovnicească, dulce.

59.

Ruşinea oamenilor stă ascunsă
sub toate fardurile.

Sărăcia oamenilor are aceeaşi ochi
ca şi câinele fugărit şi bătut.

Când oamenii drăcuie ei se urăţesc.

Când oamenii mint ei se înnegresc.

Când oamenii fură ei se dezgolesc de har.

Democraţia are aceleaşi urdori
la ochi ca şi umanitatea.

60.

Sub fiecare cuvânt pe care îl traduc
stă o nouă luminare.

Ziua începe frumos, fără ca
să știu cum se termină.

Privesc și te privesc. Asta înseamnă că am timp
să îi văd pe cei din jurul meu, pe cei pe care îi iubesc.

Îmi fac timp pentru iubire.

Și continui să văd în cărți
și în oameni prezența
lui Dumnezeu, modul în care

El ne conduce pe fiecare
în parte spre halta noastră, spre
ajungerea noastră la capăt.

61.

Americanii au *ziua mamei*,

așa cum noi avem *ziua femeii*. Însă noi, când spunem *femeie*, ne referim la toate persoanele de sex feminin, fie că sunt domnișoare sau doamne, fie că sunt măritate sau nu, fie că au sau au avut copii.

Ziua mamei se face cu cadouri către mamă.

Ziua femeii se face cu cadouri pentru orice femeie, în special pentru profesoare, care vin acasă cu multe flori în brațe și cu multe sacoșe de cadouri.

Cadoul e simbolic. Copiii le oferă cu iubire, chiar dacă iubirea unora e amestecată și cu alte intenții. Și bărbații vor ca această zi

să fie una *de mulțumire*

pentru iubitele sau soțiile lor

sau mamele lor,

pentru că ele sunt *neapărate*

în viața noastră.

62.

Societatea noastră
luptă împotriva marginalizării unora,
pe când îi marginalizează pe alții.
Ea se ocupă de o problemă,
pe când se nasc alte 10.
Adică ne mișcăm prea încet
în materie de adevăr,
de libertate,
de drepturi personale.
Ne mișcăm încet
ca nu cumva să se cutremure
pământul sub noi.
Ne mișcăm în jurul nostru,
pentru ca să nu ne
intereseze problemele
altora.
De fapt, societatea noastră află
că e continuu nedefinită, răscolită,
agasată, reclamată de propria ei
indiferență la detalii.

63.

Discuția despre termenii poeticității,
despre ce este și până unde
poezia este ea însăși,
se extinde continuu.

E ca un stadion olimpic
care se mărește continuu,
pentru ca să intre
alte milioane și
milioane de oameni.

Poetul, el însuși o ființă
extinsă la maximum,
descoperă pe fiecare zi noi spații
de interconectivitate.

Pentru că se poate vorbi
despre orice în măsura
în care îți asumi poezia
experienței.

Se poate vorbi în
cunoștință de cauză,
pentru că tot ceea ce știm
devine o frescă a vieții noastre.

La urma urmei,
poezia nu moare nici în strofe,
nici în versuri libere, nici în
aglomerări urbane,
nici în pajiști înverzite,
pentru că oamenii trăiesc
poezia acestei lumi.

Ea este frumusețea lui
Dumnezeu picurată în
tot ce există și fără de care
n-am putea să trăim frumos.
De aceea, poezia e

mereu o primăvară
care ne surprinde,
iar poetul este un inovator
atât de credibil, încât nimeni
nu se teme că el
nu are dreptate.

64.

Îmi e foame de sensuri. De ce înțeleg din oameni, din cărți, din istorie.

Îmi e sete de dragostea oamenilor, de ceea ce pot să facă ei, dacă și-ar dori să își sfințească viața.

Mi-e foarte cald lângă altar, pentru că Focul cel mare e acolo. Dumnezeu coboară acolo și ni Se arată nouă ca mâncare și băutură sfinte.

După care noi Îl luăm în mâini și ne hrănim cu El și hrănim cu El și poporul Bisericii. Pentru că toți trăim în, din și prin El, prin Hristosul mântuirii noastre.

65.

Nu ai cum să preîntâmpini faptul de a fi greșit înțeles. Pentru că fiecare te înțelege pe măsura lui. Însă e o diferență enormă între *a fi rău înțeles*, pentru că te urăște cineva și atunci răstoarnă toate lucrurile bune ale tale, și *a nu putea să înțelegi unele lucruri*, deși tu îl iubești pe om.

E o diferență care
nu poate fi neglijată
niciodată.

66.

Cuvântul îndrăznește. Omul îndrăznește să ajungă la alt om. Glasul Bisericii trebuie să ajungă până la marginile lumii. Unde sunt însă propovăduitorii? Unde sunt teologii care trebuie să convertească lumea? Căci ea trebuie să fie ridicată din obișnuințele ei rele. Ea trebuie să fie schimbată la față, transfigurată.

67.

Mirosul banilor se simte peste tot. Unde te duci, ei îți sunt ceruți. Ei sunt „mai importanți” decât tine. Ei „te înlocuiesc”. Ei te dau afară din casă. Ei te schimonosesc. Ei te fac să dârdâi în frig și în ceață, în durerea zilei. Și asta când nimeni dintre noi nu am fost și nici nu vom fi un teanc de bani.

68.

Falsul orator spunea că poezia nu se mai poate naște, atunci când oamenii mor în catastrofe de tot felul.

El nu a știut și nu știe nimic! El mimează cunoașterea!

El nu știe că poezia
se naște tocmai pentru că
există catastrofe
la tot pasul.

El nu știe că inima mea
scrie tocmai când oamenii mor,
când oamenii nu mai speră,
când oamenii nu mai recurg la statul în ge-
nunchi în fața lui Dumnezeu.

Pentru că poezia e glasul
simplu și direct al adevărului.

Poezia e ceea ce eu trăiesc
când oamenii mor
fără lumânare,
fără spovedanie și
fără împărtășire.

Când mor fără
nicio
lacrimă.

69.

Recunosc faptul că afară plouă
și porumbeii vor să mănânce.

Recunosc că eu
scriu din nevoia
de îmbrățișare.

Și cuvintele îl îmbrățișează pe tot omul care
vine în lume.

Recunosc că nu mă tem
de secunde care trec și
nici de zilele care vin.

Recunosc că sunt viu
datorită lui Dumnezeu,
Cel care e pacea
și bucuria mea.

Recunosc că nu
înțeleg lucrurile
care mă depășesc.

Recunosc că tu și cu mine
suntem împreună și
nu ne pare rău
niciodată.

70.

O operă are nevoie de mai mulți comentatori. O operă depășește înțelegerea. Pentru ea are nevoie de punere de acord. Pentru ea are nevoie de găsirea coloanei vertebrale a poeziei. O operă stă în fața noastră ca o tăcere minunată. Noi, cei care o citim, și de aceea o și iubim, o purtăm mai departe ca pe o taină întotdeauna înțeleasă și mai mult.

71.

Cât de simplu e când ți se luminează înțelesul!
Cât de simplu ți se pare totul când înțelegi, deși ai
bătut mii de drumuri în căutarea lui! Dar un drum
e tot înțelesul. Un drum care nu se mai termină,
care nu vrea să se termine.

72.

Am tăiat bradul
pentru că exista pericolul
ca el să cadă peste casă.
L-am tăiat cu o drujbă adventistă,
pentru că a venit
fiul cel mic al Getei
și ni l-a tăiat.
Însă el, bradul,
bradul nostru,
de acasă, de la țară,
este încă în mintea mea.
Și acum, dimineața, când soarele răsare,
și aprinde supermarketul Cora lângă care sunt,
îmi aduc aminte de bradul meu de la țară, de
acasă, de bradul familiei mele,
care aduce cumva cu bradul
pe care îl văd în curtea din fața mea.
De aceea, acest poem este
un poem pentru aducere aminte
și pentru neuitare.
Pentru că bradul, cel care a
fost tăiat în realitate,
e prezent încă și stă în picioare
în memoria mea.
Căci memoria mea e vie.
Și el va trăi cât sufletul
meu va trăi,
adică veșnic.

73.

Am în mine cloșca cu puii ei.

Am în mine toate tăcerile, cuvintele spuse pe jumătate, observațiile critice aduse clipelor mele vijelioase.

Am în mine amintiri de când lumea.

Am în mine umilința rugăciunii, gândul la moarte și descompunerea în silabe.

Te am pe tine, îl am pe el, pe ea, pe voi, pe ei, pe toți. Nu e niciun efort!

Am în mine o lume plină de dorința de a fi.

74.

Uneori vreau să se termine cartea. Alteori: îmi pare rău că a avut file prea puține. Eu fug după cărți, ele mai puțin după mine. Eu scriu cărți pe măsură ce mă uit pe mine în ele. Am nevoie de scris ca de neuitare. Și știu că altcineva va veni, după mine, și le va citi cu evlavie. Le va citi ca pe nevoia de-a iubi.

75.

Stau mult în compania Sfinților și nu mă plictisesc. Multul lor îmi face bine. Multul lor mă umple. Slujesc lui Dumnezeu și slujesc și oamenilor și nu am timp de pierdut. Toate clipele mele devin ardere. Focul meu interior trebuie căutat în cărțile mele. În cărțile mele și în oamenii care m-au iubit, care m-au ascultat, care m-au prețuit. Pentru că el a devenit o parte din ei, din *iubiții mei* care mi-au ascultat predicile.

76.

Înainte se hrănește din trecutul nostru. Noi mergem tot înainte pentru că ne amintim mereu cine suntem. Istoria personală este modul nostru de a fi, este conștientizarea conștiinței de sine. Și fiecare amintire spune ceva despre noi, ceva care contează. Nu îți uita amintirile! Ele sunt propria ta încredere în ceea ce faci.

77.

Unde îți mai este, moarte, fericirea ta? Dacă Hristosul meu te-a nimicit în umanitatea Lui și S-a făcut nouă scară spre cer, cine mai vorbește despre tine la modul serios? Cine te mai bagă în seamă, moarte, dacă El e viața noastră? Cine mai are timp de tine, dacă noi ne înnoim cu înnoire duhovnicească tot timpul?

78.

Unul profită de inteligența ta, altul de bunul tău simț, altul te dorește pentru trupul tău...Te crede un obiect, pentru că obiectele nu protestează dacă sunt cumpărate. Însă tu nu ești și nu poți fi un obiect. Tu ești un om! Și dacă nu îi reamintești asta, dacă nu i-o spui răspicat acestui nesimțit profitor, cel care profită de tine te va desconsidera tot timpul. Pentru că el crede că tu ești un obiect de care el profită când vrea.

79.

Când scriu cărți, eu sunt înăuntru. Când editez cărți, eu ajut cărțile să fie ele însele. Când răspund la comentarii, eu îmbrățișez oamenii. Când predic, eu îi luminez pe cei care vor să fie lumini vii ale lui Dumnezeu.

80.

Reînvăţ ritmul vieţii la ţară. La 40 de ani neîmpliniţi, reînvăţ cântecele multiple ale nopţii, cântecele păsărilor şi ale insectelor, miorlăitul pisicilor, simfonia broaştelor din apropiere, dar şi rugăciunile singuratice înaintea lui Dumnezeu.

Dorm puţin şi muncesc mult. Mă gândesc la oameni şi mă rog pentru ei. Pentru că Dumnezeu m-a trimis să slujesc şi nu să pierd timpul. Şi slujirea oamenilor este, în primul rând, rugăciune către Dumnezeu. Din ea, din rugăciune, ies vorbele către ei, întâlnirile cu parohienii mei.

O, Doamne, Tu nu greşeşti niciodată inima mea!

81.

Să nu te rușinezi să iubești oamenii! Să nu te rușinezi să le spui cuvinte frumoase! Să nu te apuce cumva rușinea când ei nu te vor, dar tu îi iubești! Să mergi tot înainte, da, tot înainte! Pentru că Dumnezeu cunoaște inima ta și te va mlădia. Dumnezeu te cunoaște. Nu te teme niciodată să fii frumos în iubirea ta pentru oameni! Dumnezeu vede...și oamenii văd...

82.

Am improvisat o sapă și cu ea am tăiat bălăriile din curte. Din curtea femeii la care stau în gazdă. Afară se auzeau copii. Copii care se jucau. În stânga mea vorbeau doi oameni maturi. Cei din fundul curții au ditamai solarul. Cei din dreapta mea au doi câini mici, așa cum aveam eu când eram copil și pe care îi creșteam numai cu dulciuri, mâncând cu ei în parte. M-au lătrat când am rupt o ramură de sălcioară și am adus-o în camera mea. Iar când eu am venit, pe la prânz, sălcioara era plină de albine și am filmat zumzetul pomului.

83.

Zile în care iau aer. Iar aerul e puternic, e întăritor. Apa e bună, dar prefer tot apa minerală. Oamenii de la țară nu știu să se bucure de aerul lor, de apa lor, de zilele lor tihnite. Celor tineri li se pare tăcerea aceasta obositoare. Dar adevărata oboseală e zgomotul. Capitala României e plină de zgomot. Și îmi dau seama de asta când plec...și mă reîntorc...Când stau acolo mi se pare că „e normal”. Dar nu, nu e normală agitația și nici zgomotul! Trebuie să te duci și să te reîntorci ca să îți dai seama de acest lucru.

84.

Singurătatea nu
înseamnă să nu ai oameni
cu care să vorbești.
Singurătatea înseamnă să nu ai
oameni care să te înțeleagă.
Să nu ai oameni care
să te iubească,
care să te poarte în ei
ca pe o neprețuită comoară.

85.

Vin și plec. Nimeni însă nu iese din mine.

Vin și mă aduc pe mine tuturor. Plec și iau întreaga lume cu mine. Nimeni nu pleacă din mine, nimeni nu iese, toți sunt înăuntru, toți suntem în slava Lui. Trebuie să conștientizăm foarte bine starea noastră, starea de a fi înăuntrul milei Sale. Trebuie să ne dăm seama că noi suntem unii cu alții, unii lângă alții, unii pentru alții.

86.

La predică, el ne-a spus că orice nou-venit în cimitir e o valoare. Că toți suntem valorile lui Dumnezeu. Ca și când cimitirul ar fi fost o bancă de valori a lui Dumnezeu, în care noi ne odihnim așteptând Judecata Lui. Ca și când noi am merge acolo, alături de ceilalți, ca să așteptăm a doua venire a Lui, cea întru slavă. Ca și când noi am muri ieri sau azi sau mâine, ca tot muritorul, când tocmai câștigaserăm lumea...

87.

Dacă știi cum arată iarba,
nu suporti răstălmăcirea ierbii.

Dacă știi gustul lubeniței, nu
o poți confunda cu lămâia.

Dacă știi îmbrățișarea iubirii,
nu o poți confunda cu o ură
ipocrită.

Dacă știi ce trebuie,
atunci e bine.

Te vei mântui și tu
și alții în jurul tău.

88.

În același autobuz a urcat și ea,
Profesoara mea de Română
din anii terminali.
Deodată s-a luminat,
cu amintirea și prezența ei,
scaunul pe care ea s-a așezat.
Pentru că un comentariu literar
poartă în el și amprenta ta, a profesoarei.
Pentru că zâmbetul ei discret și blândețea ei
din glas mi-au amintit de tânărul ce am fost,
care stăteam în banca de la geam și eram atent
la detaliile umane ale profesorilor mei.
Pentru că un poet nu poate să fie decât atent
la tot ceea ce ține de adâncul omului.
Ea se grăbea, eu purtam bagaje,
s-a uitat spre mine
mult prea repede...
și nu am îndrăznit să o opresc.
Poate că într-o altă zi, la fel de providențial,
ea va intra sau va ieși tocmai în fața mea,
iar eu voi avea timp să îmi exprim
recunoștința.
Pentru că trebuie să facem rost de cuvinte
pentru cei care ne-au ajutat să fim noi înșine.
Trebuie să căutăm cuvintele în noi înșine,
ca să le bucurăm inima.
Pentru că bucuriei
trebuie să îi răspunzi
cu bucurie.

89.

Trebuie să știi de unde să cumperi cleme pentru perdea, ca ochi indiscreți să nu te acopere. Trebuie să știi să zâmbești cât trebuie, câte cuvinte să spui, pe care dintre ele să le folosești, câtă tărie să poarte.

Trebuie să știi să îți îndulcești ceaiul atât de mult încât să nu te enerveze când îl bei. Trebuie să știi diferența dintre morocănos și suspicios, dintre arogant și apetisant, dintre ciorchine și afine. Trebuie să știi o groază de lucruri în viața asta, să dai examene zilnice de atenție și de rezistență, să faci rectificări periodice la ceea ce știi despre tine și despre alții. Trebuie să știi unde să cauți, care e nota de subsol, în ce bibliotecă se află cartea.

Trebuie să ții minte lucruri de care nu ai nevoie tot timpul. Trebuie să înveți coduri și parole. Trebuie să înveți moduri diferite de argumentare ale aceleiași probleme, deși ea, problema, poate fi o falsă problemă. Pentru că nu există case la fel și oameni la fel și vremuri la fel. Cel care te privește azi nu te va privi și mâine. Măinele e ceva foarte futurist. Despre ce facem acum putem avea opinii diferite. Ieriul este deja o istorie plurală. Statistica nu greșeste niciodată: cei care sunt, sunt, cei care au fost, ne-au părăsit.

Și trebuie să facem în continuu acest efort de reînțelegere a istoriei, pentru că istoria e un reflector care survolează multe părți ale timpului și rămâne pironit acolo unde dorește.

90.

Există un an din viața ta când îți dai seama că a început să îți albească părul. Apoi, încă unul, în care constăți că părul alb se înmulțește la fel de rapid ca iepurii. Timpul nu mai trece pe lângă tine, ci prin tine. Bătrânețea nu mai e o metaforă, ci o realitate până în unghii. Tu te coci ca grâul. Ești o pâine, nu doar o cocă. Din tine mănâncă cei care se hrănesc din bunătatea lui Dumnezeu. Tu ai devenit de mâncare prin cuvintele și faptele tale. Tu ai devenit o masă bogată, pentru care unii nu au ochi, tocmai pentru că se înfruptă din tine.

91.

El are mașină.

Pentru asta îți este „superior” ție.

El are livadă cu vișini.

Tocmai de aceea îți este „superior” ție.

El a fost în Grecia.

Tocmai de aceea îți este „superior” ție.

El știe câte clase are melcul.

Tocmai de aceea îți este „superior” ție.

Pentru că îți este „superior” ție,

tocmai de aceea vrea

ca acest lucru „să se știe”.

Căci el e „superior de superior” în capul lui
și vrea să se știe.

Vrea ca să se știe orice nerozie a lui.

Vrea să fie la panoul de perete al uitării.

Vrea să se știe că pentru el bat clopotele.

Vrea să se știe...

Vă rog, lăsați-l să intre pe calea cea largă!

Pentru că nu suportă strâmtimea smereniei.

92.

Mi-a amestecat apă în vin pentru
că i-am spus că știu vinul casei.
Mi-a atras atenția asupra
cablului de internet,
care a început să fie cariat de istorie.
A făcut o grimasă iresponsabilă
când i-am spus că eu cred în oameni.
Și, în cele din urmă, s-a convins
că eu nu mă lupt în mine însumi
nici cu ostrogoții, nici cu hitleriștii
și nici cu persoane imaginare.
Că eu nu mă lupt
decât cu patimile mele.

93.

Să nu legi cuvântul care mântuie!

Să nu pui botniță predicii, ci lasă-o să mănânce
din râvna celor care o ascultă!

Eu aş predica la orice oră şi la orice slujbă.

Eu aş predica despre orice,
pentru că mă rog pentru oricine.

Eu aş spune cuvinte oricui, cuvinte cu har, cu-
vinte adevărate, indiferent dacă el crede că are sau
nu are nevoie de ele.

Pentru că cuvintele prind rădăcină repede,
ca salcia,

şi înverzesc în om.

Cuvintele sunt vii şi înviază omul.

Să nu opreşti oamenii din mâncarea cuvintelor
lui Dumnezeu!

Să nu-i opreşti pe cei care vor
să se spele de urdorii
care i-au orbit până acum!

94.

Când oamenii se împut de vii
sau de morți e nevoie de mult
mir de mare preț pentru ca să
igienizăm împrejurimile mirosului nostru.
Când oamenii nu au roade,
dar crengile pomilor se rup de atâtea roade,
nouă nu ne mai e nici măcar rușine,
pentru că rușinea e începutul pocăinței.
Stăm ca pietrele fără de glas.
Stăm ca mușii și ne privim de departe.
Între noi e o sahară
în care nu ni se aude țipătul.

95.

Fiecare zi e un eveniment.
E o mare surpriză. Pentru că e
primită în dar de la Dumnezeu.
Însă noi spunem
că n-avem timp să ne bucurăm.
Noi spunem că
nu mai spunem nimic interesant.
Noi căutăm ca alții
să ne bucure în loc să lăsăm
bucuria lui Dumnezeu să ne inunde.
Pentru că bucuria, oricând, e surpriza
de la Dumnezeu.
Bucuria e întâlnirea noastră cu binele.
Și noi spunem
că nu mai ne putem bucura
pentru că murim. Și noi spunem
că nu mai murim pentru că ne bucurăm.
Și noi spunem
tot felul de lucruri
în care nu credem.
De când și din ce motiv?...

96.

El își căuta un prieten,
pe care să îl poată suna la orice oră.
Ea, camerista, a alergat
pe acoperișul hotelului și,
deodată, s-a transformat
într-o mică păsăruică
ce îi spiona pe cei cunoscuți ei.
Avioanele zburau și
se pierdeau în nori,
în niște nori pe care oamenii
nu și-i puteau explica.
El a renunțat la toată viața lui
și i-a explica motivele,
pe video-chat, soției sale.
Nimeni nu a înțeles de ce,
dintr-o dată, nu mai vrea
să plece de la Paris.
Iar prietenul său, taximetristul,
care a câștigat un milion de euro
la un concurs TV,
i-a spart vaza falsă, pentru ca,
în definitiv, să îi plătească
masa de ziua lui.
Cele două filme
au pătruns unul în altul
în mintea mea,
pentru că eu
le-am văzut cu aceeași minte.
Și nu mă interesează
cum s-au numit, cine
au fost actorii, cât au durat.
Important e
că două povești de viață

s-au unit în inima mea
ca și când ar fi fost o singură poveste.
Și că eu pot să
vă vorbesc despre cele două de la început
și de la mijloc și de unde vreau eu.
Pentru că păsăruica zbura întruna,
iar prietenia vorbește întruna.

97.

Înmormântările nu vin când vreau eu. Ploile nu încep când eu am umbrela la mine. Când mi-aș dori să scriu, am altceva de făcut, și uneori, când vreau să dorm, mă găsesc rugându-mă sau gândindu-mă la o mie de lucruri. Chipurile a mii de oameni mi se perindă pe fiecare zi prin fața ochilor, pentru că onlineul e plin de chipuri. Ele rămân undeva, toate lucrurile rămân undeva. Când cred că le-am uitat sau le-am pierdut, îmi dau seama că ele sunt cu mine și eu cu ele.

98.

Sunt în preajma lui 40. Mai am câteva zile până la 40 de ani. Și mi-am dat seama că nu îl mai cunosc pe omul din oglindă, că nu mai îmi cunosc mâinile și nici picioarele și nici ochii, dar că îmi cunosc tot mai mult sufletul. Și că acolo, în sufletul meu, eu nu am mulți ani, eu nu par să fiu altul, deși sunt, pentru că mă simt tot mai tânăr, tot mai fără de ani. Sufletul meu întinerește. Sufletul meu se bucură de orice lucru, de orice clipă, de orice om. Sufletul meu dialoghează mereu cu lumea din jur, dar mai ales cu Dumnezeuul creației, cu Cel care a făcut toate, pentru ca noi să ne problematizăm despre toate.

99.

Mă maturizez! Poezia se maturizează odată cu mine! Dar nu devin ipocrit. Nu neg cuvintele.

Eu cred în cuvinte ca la început. Și în oameni.

Am scris la intensități mari, când sentimentele și cuvintele erau în clocot și căutau să se împrietenască. Acum scriu din tăcere, din coborârea în mine însumi. Asta nu înseamnă că nu mai am ce spune. Pentru că viața mea se spune și acum. Eu nu am încetat să vorbesc despre tot ce există. Poezia mea e în sufletul meu care nu are moarte.

100.

Soarele neterminat pictează
cerul, în care ciorile
se grăbesc să croncăne.

101.

Drumul până la mașină îl fac agale dimineața. Pentru că răcoarea în care privesc mă umple de pace. Călătoresc alături de oameni, de diverși oameni. Fiecare are tăcerea lui. Fiecare vorbește cu propriile lui dureri. Slujesc ascultându-mi conștiința. Sunt plin de gândurile iubirii pentru toți, de atenția care se numește *rugăciune*. Oamenii nu știu rugăciunea mea pentru ei, dar Dumnezeu o știe. Și tocmai de aceea, ea, rugăciunea mea, are o nespusă pace. La întoarcere sunt obosit, dar împlinit. Fiecare slujire e unică. Niciodată nu am fost la fel, nu m-au brăzdat aceleași sentimente. Dar când mă pun în pat, cu toată oboseala mea, simt că slujirea mea e plină de slava lui Dumnezeu. Pentru că și El Se odihnește întru odihna mea. În odihna cu care El mă binecuvintează.

102.

Aș vrea să exprim lucruri care se întâmplă foarte repede. În fuga mașinii, văzute cu coada ochiului. Lucruri care vor să alerge cu viteza luminii în mine însumi, pe când eu sunt sleit de putere. Însă cuvintele prind numai în mod metaforic viteza. Ea, viteza, e o formă de existență a memoriei mele ce trebuie decodată.

103.

În timp ce corectam la o carte a soției mele mi-am dat seama că vreau să îmi explic poemele, că vreau să le rescriu în proză. Pentru că am nevoie să le înțeleg. Oricare ar fi poemul, el poate fi rescris în proză. El poate fi transformat în comentariul propriilor sale semnificații.

Și astfel îți dai seama că poemul e o concentrare de realitate, că e o concentrare de experiență, că el spune în tușe puține un tablou cuprinzător.

104.

Uneori am impresia că nu știu ce să spun. Alteori sunt ca o tăcere, la pescuit, având în spate soarele. Orice tresărire a apei e în fața mea, e în mine, e în oamenii pe care nu-i văd, dar ei există. Și aici și în alte țări și pe alte continente. Până la ei cred că am să tac sau că pot vorbi. Dar impresia falsă că nu am ce spune se împletește cu o rugăciune continuă pentru tot ce există. Însă cum să fie rugăciunea o formă de neștiință, dacă ea cere în cunoștință de cauză?

105.

Răbdarea celei care coase iia.

Grija celui care îl mângâie pe copil pe frunte.

Volanul întors într-o parte și într-alta pentru
ca eu să ajung la destinație.

Soarele care mă mângâie. Cuvintele care îmi
spun ceea ce caut. Găsesc o notă de subsol salva-
toare într-o mare de datalii enervante.

Merg prin praf. Aștept bunăvoința unuia sau a
altuia. Oamenii au chipurile pe care și le con-
struiesc. Iar cu fiecare literă pe care o scriu nu se
înnegrește hârtia, ci se albește inima mea.

106.

Dumnezeiasca Liturghie se scrie în mine tot mai adânc. Prezența morții a devenit o parte din viața mea. După cum viața mea a devenit o parte din viața multora. Spun cuvinte, binecuvintez, miruiesc oamenii, le dau încredere. Mă rog pentru ei în tăcerea inimii mele, dar și cu toată ființa mea. Sunt aici, cu Dumnezeu! Împreună cu El slujesc, împreună cu El mănânc, împreună cu El călătoresc și cu El dorm. Toate au sens. Nimic nu e degeaba. Toate cele pe care le-am trăit, le-am citit, le-am auzit s-au transformat într-un tot unitar. De fapt aici e bucuria, aici e împlinirea. Pentru că nu e nevoie să intri în camere separate, atâta timp cât toate sunt în aceeași cameră.

107.

Graba e o expresie a vieții. Mă grăbesc să termin această carte, acest poem, această zi, această așteptare. Mă grăbesc să mă schimb. Ce să faci cu tine, dacă rămâi vechi? Noutatea e cea care trebuie să ne caracterizeze. Alerg după

noutate tot timpul. După noutatea ontologică. Îmi place parfumul sfînteniei, pentru că viața mea dorește să se umple de el.

108.

Invidia întoarce bunătatea ta pe partea cealaltă. O vede în negru, o vede interesată. Tu îl îmbrățișezi cu toată inima, iar el crede că ai vreun interes, că ții ceva în tine. Bucuria ta îl rănește. Împlinirea ta îl enervează. Păcat că nu se poate bucura cel care are inima haină!

109.

M-am simțit deodată neputincios, deși știam ce e neputința. M-am simțit în mine însumi neputincios, pentru că au început să îmi dârdâie mâinile și inima. Oboseală, dar și foame. Mi se face frig când oboseala se amestecă în nemâncare. Nu, nu mi-a fost teamă de neputință! Dar m-am pus în pat și astfel mi-am făcut rugăciunile. Pentru că această neputință știe să se roage cel mai bine. Această neputință e plină de smerenie și de tăcere. Și ele mă învăluie ca o lumină de dimineață, în zori, când soarele e foarte tânăr.

110.

Există oameni care îți opresc cuvintele în inimă, care le omoară înainte ca ele să se nască. Pentru că ei nu vor să discute cu tine niciodată la modul serios. Iar dacă nu există seriozitate, ce e vorbirea dintre doi oameni? E o tăcere mahică, e o luptă împotriva respirației prieteniei. E moartea pe care o punem zid între noi, pentru ca să nu știm că fiecare nouă zămislire e lumină.

111.

Soția mea vorbește despre poeți ca și când ar sta de vorbă cu ei toată ziua. Le cunoaște versurile, viețile, rădăcinile, șoaptele. Mă surprinde în continuu cu iubirile sale pentru versuri și cu subli-
nieriile sale la ele. Face conexiuni care mă uluiesc. Dă peste cap presupunerile multora. Pentru că se duce acolo, la rădăcinile versurilor, și le privește în oglinda tradiției. Nu le consideră niște apariții fără istorie. De aceea, când scrie despre poeți aceștia au istorie, aceștia au iubiri, aceștia au gândul la poezie. Și niciodată ei nu scriu la întâmplare...

112.

Singurătatea își ia perna în brațe. Perna nu înlocuie niciodată iubita. Însă nevoia de îmbrățișare face din pernă o continuă amintire la iubită. Și iubita mea se simte bine când îi spun, că niciodată nu sunt departe de ea.

113.

Îmi aduc aminte ce oroare aveam față de pseudo-criticii care nu intuiau niciodată esențialul poemelor mele. Mai apoi nu mai mi-am pus problema receptării, pentru că eu eram avid de experiență. La ce mi-ar fi trebuit premii, dacă nu m-aș fi simțit bine în mine însumi? Și mai aproape de clipa de azi, mărturisesc că nu mai îmi pasă de ce spun oamenii despre mine. Cum mă văd, cum mă înțeleg, dacă mă vor, dacă mă citesc e mai puțin important. Eu am rămas la esențialul poeziei: la a mă descoperi prin ceea ce scriu. Adică sunt tot la fel de avid și azi de experiență. De ceea ce înțeleg, de ceea ce simt, de ceea ce iubesc și de ceea ce tac în fața tuturor.

114.

Trebuie să fii bolnav interior pentru ca să fii extremist. Trebuie să uiți multe pentru ca să ieși o pușcă și cu ea să omori oameni nevinovați. Pe mine nu mă miră debandada lumii noastre. Dimpotrivă, mă uimește faptul că ea nu e și mai mare. Pentru că numai Dumnezeu ne oprește de la a ne arunca în aer cu maximă inconștiență.

115.

Câteodată visez la faptul de a avea o bicicletă. Pentru că nu trebuie să plătesc pentru ea nu știu câte taxe, ci doar trebuie să o cumpăr, să o folosesc din toată inima și apoi să nu o mai folosesc, dacă se fărâmă rău. Bicicleta pentru mine este o pauză. În același timp, ea este un spațiu prea mare la bloc. Mi-aș dori să am o bicicletă pe care să o las undeva, nevăzută, și de acolo să o iau, atunci când mai trec prin acel sat, prin acel oraș...Pentru că bicicleta e pentru mine o pauză de reflecție. Și când vreau să mă odihnesc, o bicicletă ar însemna un aer profund în plămâni, seara, când eu mă pregătesc de rugăciune.

116.

Sentimentele cumpărate de la mall nu seamănă cu cele trăite la Biserică. Cu siguranță vă spun: dacă dați cuiva o haină, Hristos vine și o îmbracă El! Iar milostenia e mai tare decât o mulțime de păcate. Cine vrea să zidească o Biserică, poate să o zidească în el însuși. Și poate merge cu Biserica și la mall. Pentru că Biserica din noi e deschisă tot timpul pentru rugăciune și pentru îmbrățișarea celui care nu știe în ce direcție s-o apuce.

117.

Ca să nu devii o moară stricată, în Preoție e nevoie de continuă bucurie, de naturalețe, de nou-tate. Repetitivitatea te înăbușă. Întrebările minore te dezamăgesc profund. Lipsa de principii te secătuieste de admirație. Ca să mergi zi de zi, ca să rezști, ai nevoie de entuziasmul vorbirii cu Dumnezeu. Ai nevoie să spui lucrurilor pe nume, să strigi cu veselie, să apuci bucuria de braț. Și cu cât ceri de la tine mai mult, cu atât ai ce să faci, dincolo de aceleași Înzmormântări și aceleași Liturghii.

118.

Nu îmi răspunde la telefon, pentru ca eu să trag concluzii. Vorbește cu mine printre cuvinte. El este psihologul, expertul în viața la întâmplare, infractorul. Eu trebuie să trag concluzii mai înainte ca să existe vreo discuție. El nu are nicio discuție cu mine, dar vrea ca eu să știu deja concluziile, lucrurile încă nezise. Îmi zâmbeste ironic. El știe lucruri. Aceleași lucruri pe care le știu și eu. Dar vrea ca eu să știu concluziile la care el nu s-a gândit și nici n-o să se gândească.

119.

Poezia cea mai fină o păstrăm mereu pentru noi. Pentru clipele când ne dor lacrimile, când ne dor așteptările, când ne dor durerile. Atunci ne place să ne lamentăm. Pentru că nu ne vede nimeni, niciun ochi duplicitar. Fiindcă poezia se teme să nu pară niciodată caducă, niciodată străină de noi înșine.

120.

M-am văzut pictat de gurile multora, uneori până la a nu mă recunoaște aproape deloc. Fețele senine altădată, mi-au devenit șterse. Bucuria mea de viață și de creație și de asceză aproape că nu le-am găsit în foști și actuali prieteni. Cearta e ceva funebru. Nesesizarea lucrurilor esențiale e și mai dramatică. Pentru că nu rămâi în nimeni, oricât de mulți prieteni ani, dacă nu au capacitatea de a te păstra în ei înșiși. Dacă nu au amabilitatea iubitoare de a te transmite la modul abisal, așa cum ai fost tu...

121.

Câte pagini netraduse din viețile Sfinților! Câte neștiințe ortodoxe avem! Câtă înfumurare pe un petic de viață! Ne ducem, ne întoarcem, ne credem nețărături și nu lăsăm nimic în urmă. Un pustiu odios, de fiecare dată când pleacă un om cu potențe, care s-a șters cu ele la fund. Un mormânt gol, fără personalitate, când invidia nu te-a lăsat să ai urmași credibili. Ce disperare ar trebui să simțim în fața acestui munte de nemuncă! Ce triști ar trebui să fim față în față cu poruncile lui Dumnezeu, pe care nu le-am împlinit!

122.

Mă culc în pace. Somnul meu va fi o surpriză.
La fel va fi și învierea mea cea de apoi.

123.

Rugăciunea e atunci când
cobori slava lui Dumnezeu în tine și în jurul
tău. Și toate se umplu de pace. Rugăciunea e
când ești găsit de Dumnezeu oriunde ai fi.

Rugăciunea e când ești sincer cu Dumnezeu ca
și cu tine însuși. Rugăciunea e cea mai aproape de
noi, pentru că e în noi înșine, în adâncul nostru.

E nevoie doar să Îl strigi pe Dumnezeul mi-
lostivirilor, pentru ca El să fie deja în noi cu toată
Împărăția Sa.

124.

Marile mele bucurii sunt bucurii de la Dumnezeu. Sunt bucurii fără seamăn. Sunt cele în care Dumnezeu a vrut, a dat, a venit, m-a iertat, m-a ridicat, m-a readus iarăși la El. Marile mele bucurii sunt minunile Sale. Și El umple lumea cu minuni, pentru că El este izvorul întregii cutremurări.

125.

La spatele cimitirului sunt arbuști de toamnă, cu niște fructe mici, dulci-acrișoare, care se numesc porumbe. Astăzi am mâncat 6 ca să îmi aduc aminte de copilărie. De zilele în care mergeam după ciuperci și dădeam, în pădure, peste fructele mici și ascetice de pe ramuri. Sunt cele mai bune după prima brumă. Eu le-am mâncat și azi, pentru că bruma nu vine niciodată când vrei să le mănânci.

126.

Viața e locul în care trebuie să te bucuri de milostivirea lui Dumnezeu. E timpul în care trebuie să întinzi mâinile și să îmbrățișezi. E bucuria în care binele făcut e o comoară veșnică. E singura noastră avere pe care o înveșnicim.

127.

Mașina ne ia la ora 7 fix. Din același loc, cu aer bun și cu mulți țânțari. Ea ne duce cu sau fără aer condiționat. Ea ne pune unii lângă alții și dacă vrem și dacă nu vrem. Costă 5 lei un dus-întors. Dacă nu vrei 5, adică un întors, dai numai 4 și rămâi acolo. Aceleași fețe sau și altele noi. Mașina cotește printre reductoarele de viteză. Dacă ești în ea, atunci trebuie să ajungi. Dacă ești în ea, vomیți sau nu, vorbești sau taci, asculti muzica ce ți se servește și se vor da și alții jos, pentru ca și tu să cobori. Și după ce cobori îți dai seama, că mașina aceasta e un focar de comuniune. Că stăm unii lângă alții nu degeaba, ci pentru ca să ne rugăm aceluiași Dumnezeu.

128.

Simți valurile reverendei când slujești. Simți și transpirația care te inundă, dacă sentimentele te umplu. Iar când cadesc am timp să mă rog despre multe lucruri, la fel și când proscomidesc.

O, da, slujbele Bisericii noastre sunt generoase cu rugăciunea! Sunt spații de contemplație și de memorări. Re trăiești, trăiești, te îndrepti către.

Niciodată nu ieși cu mâna goală de la o Dumnezeiască Liturghie. Și nu mă refer aici la ce pui în buzunar, ci la ce pui în pliurile inimii.

Mintea se îmbibă de lumină. Inima se face tot mai mare. Ești o coloană de așteptare în care coboară un ocean de lumină.

Niciodată nu îți dai seama cât poți, pentru că devii un univers tot mai încăpător.

Ești cu Dumnezeu. Asta contează! Ești aici, între oameni, ca o taină în expansiune, ca o dăruire care are nevoie de ochi, de mâini, de îmbrățișare.

Eu nu mă plictisesc! Nu ai cum. Pentru că niciodată viața lui Dumnezeu nu poate să plictisească pe cineva.

129.

Ce fel de boală sau de lovitură ar fi trebuit să primească acel cățel, care nu putea să își mai bage limba în gură? O ținea într-o parte, ca o cravată pusă pe umărul stâng. Iar eu așteptam o mașină, care a venit și m-a dus față în față cu limba română din toate cărțile. Pentru că orice limbă se poate traduce pe limba ta, pentru că o faci să fie a ta.

130.

Sunt amintiri care îmi fac bine și amintiri care mă răcesc la inimă. Și le prefer, din ce în ce mai mult, pe cele care mă umplu de har. Pentru că nu mai am timp de pierdut. Nu mai am timp de aruncat pe fereastră. Nu mai am timp de urât, ci numai de iubit. Vreau să fac din timpul meu un zâmbet continuu. Și pe acela să vi-l las în inimă.

131.

Marin Sorescu și-a văzut satul cu ochi nostalgici. *La Lilieci* e o frescă a vieții noastre inductibile. Datorită unui poet american eu am scris *O carte pentru un singur cititor*. Pentru că am avut nevoie de răsuflarea lui, de versurile lui lungi, ca ale unui pictor care vede de sus și le scrie pe toate pe îndelete. Poezia trebuie să odihnească și să inspire. Să trezească în om nevoia de autenticitate, care, adesea, e ascunsă sub diverse șoproane revopsite.

132.

Singurătatea e o mare neliniște. E o povară greu de purtat. Singurătatea trăită în mijlocul oamenilor e o dramă cu ochi vii. Cine însă te poate vedea, când alergăm după miraje printre stropii de ploaie?

133.

Muncește cu ziua pentru ca să își rezidească
soba. Iarna l-a prins fără sobă, dar cu prietenă nouă.
Glasul lui ne ajută la Slujbe. Altul mai bun nu avem.
Pocește adesea cuvintele sau le prescurtează, dar
duce totul la bun sfârșit. De fapt, în șirul zilelor,
fiecare om e *la locul lui*, dacă se ține de cuvânt.

134.

Plopul a fost tăiat de pe marginea drumului. Se stricase înăuntrul său. Îl vom băga în sobă, atunci când ne vom ruga pentru mântuirea întregii lumi. Și el, plopul, ne va ajuta să ne rugăm, dincolo de moartea lui.

135.

Gustul de roșii proaspete amestecat cu prescura de azi. În ciuda răcelii din mine și a oboselii am terminat ultima corectură la Sfântul Iov. Va fi a doua carte a săptămânii ce începe mâine. Va fi o nouă readucere a adevărului înaintea ochilor oamenilor. Afară, petrecăreți de multe vârste ascultă muzică. Mirii de ieri ne-au adus, după cum au promis, lumânările de la nunta lor. Pentru că luminile aprinse ne vorbesc. Ne vorbesc despre cum trebuie să ardem noi în iubirea pentru Dumnezeu și pentru oameni.

136.

Traduceri nelegiuite, care mint despre text. Autori care își falsifică viața crezând că ne-o fac mai credibilă. Domni care se comportă ca niște doamne și în scris. Cenzura e încă în viață și se lamentează. Morții sunt grăbiți, prin lege, să își găsească mormântul. Cartofii costă o, 60 de lei kilogramul. Dacă nu ești atent la bonul fiscal te țepuiesc de nu te vezi. Micile orașe te strâng de gât, te asfixiază. Iar dacă începi să mergi pe un câmp, al cărui orizont se tot îndepărtează, îți poți forma gâtul să cânte tropare. Fără audiență, Dumnezeu te aude la fel.

137.

Cât de firesc e să îți iubești vrăjmașii! Dacă ai inima bună, miloasă, curățită de Dumnezeu, cum să nu îi iubești?! Pentru că a urî e mult mai costisitor. A da cu piatra în cap e mult mai infrațional. Cuvintele ne dor mai mult decât palmele. Cum să nu îți iubești vrăjmașii, dacă ei suferă?! Rugăciunea pentru ei e o mare mângâiere, aidoma celei pentru toți cei adormiți. Pentru că toți avem nevoie de odihnă de la Dumnezeu, de comuniunea cu toți Sfinții Lui.

138.

Nu merit nimic. Păcatele mele îmi spun cine sunt. Înaintea lui Dumnezeu, eu stau și aștept. Și Dumnezeu Se milostivește mai presus de orice înțelegere.

139.

Facebookul e noua carte de telefoane: dacă vrei să vezi ce mai face cineva, intri pe pagina lui. Asta, bineînțeles, dacă are ceva de arătat. Și dacă nu are, măcar mai vezi o poză cu el, prin care îți reîmprospătezi imaginea lui. Tocmai din această cauză unii confundă fotografiile cu comunicarea. Sau gândurile altora cu gândurile lor.

140.

După cum vedeți, acum scriu poeme fără titlu. Pentru că nu vreau ca textul să fie conținut în titlu. Sau nu vreau să fie considerat titlul drept un înlocuitor al textului.

Unora li se pare că aceste rânduri nici nu sunt poezie, ci confesiune. Dar poezia e foarte confesivă. Rimele poeziei pot fi transformate oricând în proză. Iar proza are multă poezie interioară, când scriitorul vibrează în tot ceea ce spune.

Iubirea e foarte poetică, pe când ura te săgetează cu multă răceală. Poezia are nevoie de decantare, pentru că tu însuți ai nevoie de răspunsuri, de propriile tale răspunsuri.

Unii cred că pot fura demnitatea poeziei, că o pot mima, că îi pot pune farduri pe nas. Eu cred, dimpotrivă, că nimeni nu poate fura poezia din oameni, dar adevărații poeți o pot scrie cu ochiul liber.

141.

Preotul e mereu un slujitor și un martor al vieții oamenilor. El poate mărturisi despre viața lor, pentru că le-a slujit îndeaproape. El le-a spus cuvinte, pentru că și ei i-au vorbit prin faptele lor, căci și el este mereu o viață deschisă pentru ei. E cel mai ușor să fii lângă oameni și cel mai greu în același timp. Pentru că trebuie să le slujești bucuriile, dar și durerile. Trebuie să fii lângă ei când se nasc și când mor, când se cunună și când se spovedesc, când ciocnesc un ou cu tine și când mâinile lor sunt reci și nu se mai ridică de pe piept. Tu ești martorul vieții lor, pe când ei sunt slujirea ta de o viață.

142.

Excesul de sentiment se numește afectare, manierism, prost gust. Trebuie să știi că moda nu te îmbracă întotdeauna cu bun simț. Ce a fost „bun” ieri, astăzi e demodat. Pentru că modul de viață schimbă hainele. Nu hainele sunt de vină, ci realitatea noastră interioară! Ca să ai aceleași haine ale cuviinței trebuie să te lupți zilnic să trăiești duhovnicește.

143.

Când simți că slava lui Dumnezeu coboară în slujirea ta, atunci știi că Dumnezeu e prezent și e cu tine. Și atunci te umilești în fața Celui cu care slujești, pentru că El e Cel care sfințește și ne sfințește pe toți. Și umilindu-te, nu ești singur și nici slab, pentru că El e tăria noastră.

144.

Termin cartea tot seara. Într-o seară cu copii mici, care lovesc o sticlă de plastic în loc de minge.

Mi s-a zbatut o venă astăzi, pe zi,

la tâmpla dreaptă. De muncă, nu de nemuncă!

Am stat puțin în pat, ca să mă odihnesc. Și am primit un telefon în care mi s-a atras atenția asupra durității predicii. Pentru că

predicile mele sunt adevărat de sincere

când vorbesc despre păcatele oamenilor.

Apoi, Facebookul, în grija lui de a-mi găsi mereu „noi prieteni”, mi-a sugerat să mă împrietenesc cu Lumința...Dar el, canalul de socializare, nu știa că eu sunt *prieten* cu Lumința

de pe când ea, habotnica adventistă,

încerca „să mă convertească”, iar eu nu îi înțelegeam înrâncenarea sau lipsa de copilărie din priviri.

Am mâncat ciorbă de post dimineață, făcută de mine,

după rugăciune voi mânca paste.

Iar poezia pe care v-am divulgat-o

în această carte e

din sinceritatea inimii mele.

Pentru că numai sinceritatea e dură

când spune adevărul.

BIBLIOTECA
Teologie pentru azi

1. *Acatistul Nunții* (35 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/acadistul-nuntii/>
2. *Troparul, Condacul și Acatistul Fericitului Serafim Rose al Platinei* (20 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/troparulcondacul-si-acatistul-fericitului-serafim-rose-al-platinei/>
3. *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului* (335 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/01/lumea-postmoderna-si-depersonalizarea-omului/>
4. *Viața lui Adam și a Evei* (27 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/viata-lui-adam-si-a-evei/>
5. *Teologia îndumnezeirii* (202 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/03/teologia-indumnezeirii/>
6. *Twitter pentru azi (vol. 1)* (32 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/04/twitter-pentru-azi-vol-1-2009/>
7. *Bucuria comuniunii (vol. 1)* (280 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/06/bucuria-comuniunii-vol-1/>
8. *Pelerina Egeria și Cultul ortodox* (60 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/07/pelerina-egeria-si-cultul-ortodox/>

9. *Biblia Satanică* (157 pagini), ca text auxiliar al cărții: *Lumea postmodernă și depersonalizarea omului*.

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/12/biblia-satanica-editie-exclusiv-online-ro/>

10. *Traduceri patristice* (vol. 1) (73 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/19/traduceri-patristice-vol-1-2009/>

11. *Bucuria comuniunii* (vol. 2) (309 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/bucuria-comuniunii-vol-2/>

12. *Fragmentarium* (vol. 1) (126 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/fragmentarium-vol-1/>

13. *Nichita Stănescu. Fenomenul limbii poezesti* (disertație de master) (155 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/10/26/nichita-stanescu-fenomenul-limbii-poezesti/>

14. *Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, Contra ereziilor* (vol. 1) (341 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/03/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-1/>

15. *Bucuria comuniunii* (vol. 3) (248 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/07/bucuria-comuniunii-vol-3/>

16. *Teologia vederii lui Dumnezeu* (252 pagini):
introducere la teza doctorală:

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/teologia-vederii-lui-dumnezeu/>

17. *Vederea lui Dumnezeu în teologia Sfântului Simeon Noul Teolog* (teză doctorală) (287 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/18/vederea-lui-dumnezeu-in-teologia-sfantului-simeon-noul-teolog/>

18. *Sfântul Sfințit Mucenic Irineu al Lyonului, Contra ereziilor (vol. 2)* (457 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/11/23/sfantul-sfintit-mucenic-irineu-al-lyonului-contra-ereziilor-vol-2/>

19. *Bucuria comuniunii (vol. 4)* (449 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2009/12/12/bucuria-comuniunii-vol-4/>

20. *Bucuria comuniunii (vol. 5)* (366 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/02/bucuria-comuniunii-vol-5/>

21. *Fragmentarium (vol. 2)* (270 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/13/fragmentarium-vol-2/>

22. *Cuvinte cu amândouă mâinile* (82 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/01/21/cuvinte-cu-amandoua-mainile-2010/>

23. *Bucuria comuniunii (vol. 6)* (144 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/02/11/bucuria-comuniunii-vol-6/>

24. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 1) (377 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/03/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-1/>

25. *Antim Ivireanul: avangarda literară a Paradisului. Viața și Opera (teză doctorală) (561 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/10/antim-ivireanul-avangarda-literara-a-paradisului-viata-si-opera-2010/>

26. *Aspecte dogmatice ale imnologiei ortodoxe. Săptămâna Patimilor și Săptămâna Luminată (teză de licență) (212 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/03/23/saptamana-patimilor-si-saptamana-luminata-teza-de-licenta-2010/>

27. *Bucuria comuniunii (vol. 7) (315 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/01/bucuria-comuniunii-vol-7/>

28. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 2) (128 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/12/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-2/>

29. *Bucuria comuniunii (vol. 8) (382 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/04/29/bucuria-comuniunii-vol-8/>

30. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 3) (191 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-3/>

31. *Epilog la lumea veche (I. 1) (506 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/14/epilog-la-lumea-veche-i-1/>

32. *Twitter pentru azi (vol. 2) (35 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/25/twitter-pentru-azi-vol-2-2010/>

33. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 4) (388 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/05/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-4/>

34. *Epilog la lumea veche (I. 2) (378 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/04/epilog-la-lumea-veche-i-2/>

35. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 5) (175 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-5/>

36. *Teologia mântuirii la Sfântul Marcu Ascetul (disertație de master) (154 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/09/teologia-mantuirii-la-sfantul-marcu-ascetul-2010/>

37. *Bucuria comuniunii* (vol. 9) (188 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/20/bucuria-comuniunii-vol-9/>

38. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete* (vol. 6) (130 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/27/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-6/>

39. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete* (vol. 7) (76 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/06/30/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-7/>

40. Sfântul Epifanie al Salaminei, *Despre măsuri și greutate și numere și alte lucruri care sunt în Dumnezeieștile Scripturi* (100 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/07/16/sfantul-epifanie-al-salaminei-despre-masuri-si-greutati-2010/>

41. PS. Acad. Melchisedec Ștefănescu, *Viața și Scrierile lui Grigorie Țamblac* (adaptare a textului ed. din 1884) (138 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/21/ps-acad-melchisedec-stefanescu-viata-si-scrierile-lui-grigorie-tamblac-versiune-adaptata2010/>

42. Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, *Sfătuiri creștine-politice* (text adaptat) (33 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/08/29/sfantul-antim-ivireanul-sfatuiri-crestine-politice-2010/>

43. Sfântul Varlaam al Moldovei, *Răspunsul împotriva Catehismului calvin* (text adaptat) (52 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/09/22/sfantul-varlaam-al-moldovei-raspunsul-impotriva-catehismului-calvin-2010/>

44. *Traduceri patristice* (vol. 2) (347 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/06/traduceri-patristice-vol-2/>

45. PS Damaschin Dascălul, *Învățăături pentru șapte Taine* (text transliterat și adaptat) (27 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/10/26/ps-damaschin-dascalul-invataturi-pentru-sapte-taine-2010/>

46. Dorin Streinu, *Opere alese, vol. I, Despre mine însumi (Jurnal de scriitor. Fragmente)* (526 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2010/12/12/dorin-streinu-opere-alese-vol-i-2010/>

47. *Traduceri patristice* (vol. 3) (288 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/02/traduceri-patristice-vol-3/>

48. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 2) (160 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/07/dorin-streinu-opere-alese-vol-2/>

49. *Epilog la lumea veche (I. 3)* (256 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/08/epilog-la-lumea-veche-i-3/>

50. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (237 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/01/31/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-1/>

51. *Cuvintele duhovnicești (vol. 1)* (390 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/02/12/cuvintele-duhovnicesti-vol-1/>

52. *Bucuria vine de departe* (carte dialogică cu Prof. Otilia Kloos) (55 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/21/bucuria-vine-de-depart-2011/>

53. *Cuvintele duhovnicești (vol. 2)* (558 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/03/26/cuvintele-duhovnicesti-vol-2/>

54. *A vedea și a fi văzut (vol. 1)* (460 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/04/16/a-vedea-si-a-fi-vazut-vol-1/>

55. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 8)* (549 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/06/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-8/>

56. *Praedicationes (vol. 1)* (199 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/06/20/praedicationes-vol-1/>

57. *Twitter pentru azi (vol. 3) (26 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/07/31/twitter-pentru-azi-vol-3/>

58. *Evanghelia după Matei (112 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/08/11/evanghelia-dupa-matei/>

59. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 3) (214 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/10/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-3/>

60. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 4) (129 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/05/dorin-streinu-opere-alese-vol-4/>

61. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 5) (283 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/21/dorin-streinu-opere-alese-vol-5/>

62. *Studii de poezie pașoptistă (82 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/11/28/studii-de-poezie-pasoptista-2011/>

63. *Fericitul Ilie văzătorul de Dumnezeu, Opere complete (vol. 9) (225 pagini)*

<https://www.teologiepentruazi.ro/2011/12/16/fericitul-ilie-vazatorul-de-dumnezeu-opere-complete-vol-9/>

64. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 6) (209 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/01/14/dorin-streinu-opere-alese-vol-6/>

65. *Statistici. Concluzii. Sublinieri. Lucruri văzute de-aproape* (121 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/02/18/statistici-concluzii-sublinieri-lucruri-vazute-de-aproape/>

66. *Predicile din Săptămâna Mare* (25 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/04/13/predicile-din-saptamana-mare/>

67. *Despre omul Împărăției* (190 pagini). Este al 10-lea volum și ultimul al *Operele complete* ale Fericitului Ilie văzătorul de Dumnezeu.

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/05/29/despre-omul-imparatiei/>

68. *Țiganiada: tradiție și inovație. Aventura scriiturii și canonul literar românesc* (111 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/07/19/tiganiada-traditie-si-inovatie/>

69. *Praedicationes* (vol. 2) (253 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/08/07/praedicationes-vol-2/>

70. *Twitter pentru azi* (vol. 4) (30 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/10/10/twitter-pentru-azi-vol-4/>

71. *Istoria începe de oriunde o privești* (vol. 1) (251 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/11/21/istoria-incepe-de-oriunde-o-privești-vol-1/>

72. *Praedicationes* (vol. 3) (337 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/10/praedicationes-vol-3/>

73. *Epilog la lumea veche* (I. 4) (247 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2012/12/22/epilog-la-lumea-veche-i-4/>

74. *Praedicationes* (vol. 4) (352 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/09/praedicationes-vol-4/>

75. *Praedicationes* (vol. 5) (366 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/01/27/praedicationes-vol-5/>

76. *Istoria începe de oriunde o privești* (vol. 2) (261 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/07/istoria-incepe-de-oriunde-o-privești-vol-2/>

77. *Praedicationes* (vol. 6) (308 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/03/29/praedicationes-vol-6/>

78. *Creatori de limbă și de viziune poetică în literatura română* (vol. 1) (228 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/06/15/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-in-literatura-romana-vol-1/>

79. *Istoria începe de oriunde o privești* (vol. 3) (308 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/07/31/istoria-incepe-de-oriunde-o-privești-vol-3/>

80. *Bucuria comuniunii* (vol. 10) (356 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/21/bucuria-comuniunii-vol-10/>

81. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 7) (241 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/09/23/dorin-streinu-opere-alese-vol-7/>

82. *Vorbiri de Facebook* (vol. 1) (508 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2013/10/20/vorbiri-de-facebook-vol-1/>

83. *Epilog la lumea veche I. 1* (ediția a doua) (862 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/11/epilog-la-lumea-veche-i-1-editia-a-doua/>

84. *Praedicationes* (vol. 7) (619 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/16/praedicationes-vol-7/>

85. *Bucuria comuniunii* (vol. 11) (361 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/01/31/bucuria-comuniunii-vol-11/>

86. *Atenție teologică* (216 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/03/04/atentie-teologica/>

87. *Interviuri de conștiință [vol. 1]* (367 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/04/21/interviuri-de-constiinta-vol-1/>

88. *Twitter pentru azi (vol. 5)* (59 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/21/twitter-pentru-azi-vol-5/>

89. *Vezi ceea ce ești (vol. 1)* (80 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/24/vezi- ceea-ce-esti-vol-1/>

90. *Fragmentarium (vol. 3)* (388 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/05/26/fragmentarium-vol-3/>

91. *Vezi ceea ce ești (vol. 2)* (94 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/02/vezi- ceea-ce-esti-vol-2/>

92. *Trei poeți și-un început de secol* (280 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/13/trei-poeti-si-un-inceput-de-secol/>

93. *Vezi ceea ce ești (vol. 3)* (99 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/20/vezi- ceea-ce-esti-vol-3/>

94. *Studii de Teologie Dogmatică Ortodoxă (vol. 2)* (305 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/25/studii-de-teologie-dogmatica-ortodoxa-vol-2/>

95. *Studii literare (vol. 1)* (447 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/06/29/studii-literare-vol-1/>

96. *Vezi ceea ce ești (vol. 4)* (101 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/05/vezi- ceea-ce-esti-vol-4/>

97. *Traduceri patristice (vol. 4)* (427 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/07/10/traduceri-patristice-vol-4/>

98. *Praedicationes (vol. 8)* (510 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/08/15/praedicationes-vol-8/>

99. *The Sight of God in the Theology of Saint Symeon the New Theologian* (first book in english; my doctoral thesis) (499 pages)
<http://www.teologiepentruazi.ro/2014/09/15/the-sight-of-god-in-the-theology-of-saint-symeon-the-new-theologian/>

100. *Vorbiri de Facebook (vol. 2)* (393 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/07/vorbiri-de-facebook-vol-2/>

101. *Istoria începe de oriunde o privești (vol. 4)* (441 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/20/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-4/>

102. *Mâncăruri românești cu gust* (27 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/27/mancaruri-romanesti-cu-gust/>

103. *Acatistul Sfinților pomeniți pe 31 octombrie* (27 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/29/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/29/acatistul-sfintilor-pomeniti-pe-31-octombrie/)
[acatistul-sfintilor-pomeniti-pe-31-octombrie/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/29/acatistul-sfintilor-pomeniti-pe-31-octombrie/)

104. *Studiu despre Viața Sfântului Macarie Romanul* (68 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/31/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/31/studiu-despre-viata-sfantului-macarie-romanul/)
[studiu-despre-viata-sfantului-macarie-romanul/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/10/31/studiu-despre-viata-sfantului-macarie-romanul/)

105. *Fragmentarium [vol. 4]* (502 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2014/11/29/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/11/29/fragmentarium-vol-4/)
[fragmentarium-vol-4/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/11/29/fragmentarium-vol-4/)

106. *Luceafărul. Comentariu literar* (156 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/18/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/18/luceafarul-comentariu-literar/)
[luceafarul-comentariu-literar/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/18/luceafarul-comentariu-literar/)

107. Dorin Streinu, *Opere alese (vol. 8)* (216 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/30/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-8/)
[dorin-streinu-opere-alese-vol-8/](https://www.teologiepentruazi.ro/2014/12/30/dorin-streinu-opere-alese-vol-8/)

108. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 1]* (283 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/08/](https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/08/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-1/)
[creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-1/](https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/08/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-1/)

109. Pr. Prof. Acad. Dr. Dumitru Popescu, *Dumnezeu e viu și prezent în lume prin slava Sa* (132 pagini)

[https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/15/](https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/15/dumnezeu-e-viu-si-prezent-in-lume-prin-slava-sa/)
[dumnezeu-e-viu-si-prezent-in-lume-prin-slava-sa/](https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/15/dumnezeu-e-viu-si-prezent-in-lume-prin-slava-sa/)

110. Sfântul Apostol Pavel, *Epistola către Efeseni* (26 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/20/epistola-catre-efeseni/>

111. *Cartea Sfântului Profet Ionas* (13 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/21/cartea-sfantului-profet-ionas/>

112. *Cele 3 Epistole catolice ale Sfântului Apostol Ioannis* (25 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/23/cele-3-epistole-catolice-ale-sfantului-apostol-ioannis/>

113. *Epistola catolică a Sfântului Apostol Iacovos, fratele Domnului* (20 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/01/30/epistola-catolica-a-sfantului-apostol-iacovos-fratele-domnului/>

114. *Cartea Sfântului Profet Ioil* (17 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/04/cartea-sfantului-profet-ioil/>

115. *Cărțile Sfinților Profeți Avdiu și Angheos* (16 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/10/cartile-sfintilor-profeti-avdiu-si-angheos/>

116. *Epistola către Filippeni a Sfântului Apostol Pavlos* (19 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/13/epistola-catre-filippeni-a-sfantului-apostol-pavlos/>

117. *Cântarea Cântărilor* (40 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/02/18/cantarea-cantarilor/>

118. *Evangelia după Marcos* (130 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/03/22/evangelia-dupa-marcos/>

119. *Epilog la lumea veche I. 2 (ediția a doua)* (952 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/05/16/epilog-la-lumea-veche-i-2-editia-a-doua/>

120. *Teologia Dogmatică Ortodoxă (vol. 1)* (397 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/12/teologia-dogmatica-ortodoxa-vol-1/>

121. *Praedicationes (vol. 9)* (675 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/06/29/praedicationes-vol-9/>

122. *Creatori de limbă și de viziune poetică [vol. 2. 2]* (303 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/07/07/creatori-de-limba-si-de-viziune-poetica-vol-2-2/>

123. *Cartea Sfântului Profet Naum* (14 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/09/09/cartea-sfantului-profet-naum/>

124. *Epistola către Galatei* (25 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/10/epistola-catre-galatei/>

125. *Cartea Sfântului Profet Amvacum* (14 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/10/21/cartea-sfantului-profet-amvacum/>

126. *Epistola către Colossei* (20 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/08/epistola-catre-colossei/>

127. *Eminescu: între modernitate și tradiție. Importanța tradiției literare și spirituale românești pentru viziunea romantică eminesciană* (teză post-doctorală) (884 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/11/16/eminescu-intre-modernitate-si-traditie/>

128. *Traduceri patristice* (vol. 5) (455 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2015/12/06/traduceri-patristice-vol-5/>

129. *Istoria începe de oriunde o privești* (vol. 5) (289 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/12/istoria-incepe-de-oriunde-o-privesti-vol-5/>

130. *Praedicationes* (vol. 10) (627 de pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/01/23/praedicationes-vol-10/>

131. *Twitter pentru azi* (vol. 6) (100 de pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/twitter-pentru-azi-vol-6/>

132. *Vorbiri de Facebook* (vol. 3) (190 de pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/03/22/vorbiri-de-facebook-vol-3/>

133. *Evanghelia după Ioannis* (129 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/evanghelia-dupa-ioannis/>

134. *Cartea Sfântului Profet Sofonias* (32 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/05/10/cartea-sfantului-profet-sofonias/>

135. *11 elegii (comentariu literar)* (157 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/11-elegii-comentariu-literar/>

136. *Epistola întâia către Timoteos* (41 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-intaia-catre-timoteos/>

137. *Epistola a doua către Timoteos* (37 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/06/15/epistola-a-doua-catre-timoteos/>

138. *Despre nimic* (conferință online) (54 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/07/27/despre-nimic-conferinta-online/>

139. *Cântările* (57 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/12/cantarile/>

140. *Sfântul Sfințit Mucenic Antim Ivireanul, Didahiile* (prima ediție actualizată) (350 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/08/25/sfantul-sfintit-mucenic-antim-ivireanul-didahiile-prima-editie-actualizata/>

141. *Praedicationes* (vol. 11) (698 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/19/praedicationes-vol-11/>

142. *Parimiele lui Salomon* (117 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/10/29/parimiele-lui-salomon/>

143. *Studii literare* (vol. 2) (162 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/05/studii-literare-vol-2/>

144. *Epilog la lumea veche*, vol. I. 5. Emil Botta (239 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/21/epilog-la-lumea-veche-vol-i-5-emil-botta/>

145. Sfântul Împărat Salomon, *Ecclisiastis* (59 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/11/23/ecclisiastis/>

146. *Mântuirea este eclesială* (conferință online) (54 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2016/12/19/mantuirea-este-eclesiala-conferinta-online/>

147. Dorin Streinu, *Opere alese* (vol. 9) (270 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/01/20/dorin-streinu-opere-alese-vol-9/>

148. *Praedicationes* (vol. 12) (571 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/02/11/praedicationes-vol-12/>

149. *Psalmii* (ediția LXX) (329 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/03/04/psalmii-editia-lxx/>

150. *Psalmii liturgici* (299 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/03/05/psalmii-liturgici/>

151. *Epilog la lumea veche* (vol. I. 6). Nichita Stănescu (759 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/06/01/epilog-la-lumea-veche-vol-i-6-nichita-stanescu/>

152. *Praedicationes* (vol. 13) (530 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/07/10/praedicationes-vol-13/>.

153. *Twitter pentru azi* (vol. 7) (254 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/08/30/twitter-pentru-azi-vol-7/>.

154. *Epilog la lumea veche*, vol. I. 3 (ediția a doua) (699 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/02/epilog-la-lumea-veche-vol-i-3-editia-a-doua/>.

155. *Cartea Sfântului Profet Iov* (144 pagini)
<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/03/cartea-sfantului-profet-iov/>.

156. *Studii literare* (vol. 3) (157 pagini)

<https://www.teologiepentruazi.ro/2017/10/23/studii-literare-vol-3/>.

Pr. Dr. Dorin Octavian Picioruș

© *Teologie pentru azi*
Toate drepturile rezervate